

A zsidóknál – ahogy minden népénél – van egy vörös vonal. Ha egy ember önmagát Istennek mondja vagy az Istenhez közvetlenül tartozó dolgokat (például a templomot) megkérdőjelezi, az méltó halálra, azt meg kell ölni. Mert az ember nem lehet Isten, és Isten nem lehet ember.

De volt itt egy csapda is, amit a zsidók önmaguknak állítottak. A zsidó jogrend teokratikus volt, azaz Isten volt a törvényhozó, aki Mózesnek diktálta le a törvényeket, amelyek megszabták az ország rendjét, az emberek egymás és Isten közötti viszonyát. Isten adta törvényt Mózes közreműködésével.

Ha Isten adta a törvényt, csak ő tudja megváltoztatni. Másnak nincs ehhez joga. Ezért van az, hogy Jézus és a zsidó szellemi-vallási elit konfliktusa többnyire a törvény körül zajlik. Vajon miért? Mert Jézus rájött arra, hogy a zsidó nép által megkérdőjelezhetetlen törvény végül elpusztítja a zsidó nemzetet. Ha nem változik meg a törvény, a zsidóságnak vége.

Ezért sír Jeruzsálemet látva, hogy nemsokára kő kövön nem marad itt. Jézus pontosan tudta, hogy a Római Birodalom számára előbb-utóbb eljön leszámolás ideje, mert az ő jogrendjük és birodalomépítésük, jogfelfogásuk ellentétes a zsidók törvényeivel. A zsidó népnek el kell magyarázni, hogy ha a Messiás, a Megváltó – akinek a zsidók gondolták – kiűzi rómaiakat, a háború elkerülhetetlen-né teszi a nemzet pusztulását.

De lehet-e egy évezredes hiedelmen, valláson, törvényen változtatni? Rövid időn belül alapvetően nincs erre lehetőség. Márpedig az idő „betelt”, a gépezetek, ha lassan is, de beindultak. A fegyveres felkelések menetrendszerűen ismétlődtek, a szikáriusok gyilkoltak, a nép készen állt a harcra. A felépült templom – ahol Isten lakik – és a zsidó nemzet gazdagodása, a közvetítő nagykereskedelem és a birodalmi pénzügyek irányítása megfelelő öntudatot és anyagi/szellemi erőt halmozott fel.

Egyvalaki tudja megváltoztatni a törvényt: maga az Isten. Jézus ebben az evangéliumi részben pontosan azt vállalja – szinte kérkedik vele –, hogy ő Isten. Hogy az Atya és a Fiú egy, hogy amit ő mond, azt az Atya mondja. A több szerezységnek már nincs itt az ideje. Be kell teljesíteni a törvényt, meg kell változtatni, újra kell értelmezni, új hangsúlyokat kell keresni, mert így a csapda rázárul a zsidó népre. És az ítélet jogát is magáénak tartja. Mi ez, ha nem segélykiáltás: Vegyetek már komolyan! Hát nem látjátok, hogy baj van, vagy lesz! Vegyétek észre, hogy Isten vagyok! Isten vagyok! Új törvény hozok – a szelídség, az adás és a szolgálat törvényét. És ez a törvény az esély a békére, az életre, a jövőre.

Hát nehéz volt a mezítlábas profétában Istent látni. Hol vannak a légióid? – kérdezik tőle. Mivel nincsenek és nem is lehetnek, egy kétségbeesett kijelentést még tehet Jézus: Én vagyok a Messiás! Én vagyok a Megváltó! Én vagyok, aki elveszi a világ bűneit! Vállalom az Isten szerepet – értetek.

Hogy ez az Atya terve volt, vagy Jézus jött rá, hogy neki kell Istennek lennie – hagyjuk meg a teológusok spekulációjának. Tudjuk, mi történt. Jött a hat légió, és mind Jézus, mind a zsidóság álmai szertefoszlottak, és kő kövön nem maradt. És eljött a szétszórattatás ideje. Jézusnak igaza volt: meg kellett volna változtatni a törvényt.

És mi hogy vagyunk mindezzel? Hisszük-e, gondoljuk-e és cselekedjük-e, hogy Jézus törvénye a mi életünket is megmenti, megváltoztatja, élhetővé és boldoggá teszi? Végül is minden ezen fordul. és ez a törvény nem más, mint amit Jézus 2000 éve mond, és ez visszhangzik az emberi lelkiismeretben és a prófétáink szavában: „Szeretni kell, ennyi az egész!” – pont úgy, ahogy ez a bugyuta sláger mondja. Nekem Téged, Neked engem és így táguló körökben minden egyes embert.

Garay András, Dunakeszi